

נופים

1. איך מתכווץ הלב

איך מתכווץ הלב,
למול החושך הנורא הזה
ולמול אותם בתים בינם ישכון.

בתוכם עצים,
גני עצים
וביניהם שדים מתרוצצים.

בין הבתים,
אמרתי,
יש עצים
וביניהם שדים מתרוצצים.

על השביל הגלוי לעין,
לא יתרוצצו לעולם.

כך הוא המזל שלי.

צחוקם - צחוקם,
שהם היחידים שצוחקים צחוקים.
ואני היחיד שכן הוא המזל שלי.

איך מתכווץ הלב...

יובל רפפורט (נ.1975)

3. חיכיתי לשמש

חיכיתי לשמש
וכשבאה בירכתי אותה
בברכת בוקר טוב
פנסי הרחוב מליל אמש
עוד שטפו את הכביש בצהוב
ומן השדה הרובץ מעברו
נשתייר בי כאילו דבר מה
ציץ של עשב שוטה עלה בתוכי
מתוך מתיקות אדמה.

מי מעלינו!?

שאלו השמיים.

אתה, בן-אדם,

תן תשובה!

אני למקלחת,

עניתי להם.

ואחר כך... לחלום אהבה.

יובל רפפורט (נ.1975)

מי שתפר שקיעה לפרדס תפוזים
ורקם להם רוח של ים
ותפילה שבורת חרוזים,
ידע להוסיף בית קברות
ואת שביל הכורכר הצר,
לנקד בנשים שחורות.

כן, מי שידע למהול,
בבית הקברות הקטן בשרון,
את ריח האדמה הלחה
בריחות לבנים של פריחה,
ידע להוסיף, במעט כישרון,
בזיק של מוות מתוק.

ואני שאינני יודע,
לא אתבע,
לא אדרוש עוד,
אשתוק.

כי עד- זְקֵנָה אֲנִי הוּא,
וְעַד- שְׂיָבָה אֲנִי אֶסְבֹּל;
אֲנִי עֲשִׂיתִי
וְאֲנִי אֶשָּׂא,
וְאֲנִי אֶסְבֹּל וְעַם קִצַּת מִזֶּל, אוֹלִי,
אמלט.